

Šla sta mimo razsvetljene hiše. Pred vhodnimi vrati je čakal avto; na pragu je stala nosečnica, oprta na moža, in se poslavljalala od domačih. Zavoljo popadkov je bila rahlo usločena v hrbtu, nasmehnila se je materi, ki je bila pod lučjo vsa bleda in so se ji tresle ustnice. Leban in Ana sta šla mimo. Leban se je spomnil flavtistovih besed o otrokih; tudi Aninih pripomb. Ana se je ozrla.

— Nisem mislila tega, čeprav se zdi kakor znamenje, je rekla, — ali kakor v gledališču. Res pa je, da mora biti človek nekje shranjen...

Zavila sta v njeno ulico in takoj obstala. Na pragu tretje hiše sta ugledala flavtista. Lebanu se je utrnila misel: res, steber iz peščenca. Mlada luč je padala od slemen.

— Prišla sva, Ana... je rekel Leban.

Čeravno se je odtrgala brez besede, čeravno ga je pustila brez slovesa, Leban ni vzdihnil. Videl jo je, kako s počasnim, nekoliko utrujenim korakom stopa proti flavtistu, in vendar je tisti hip vedel, da mu ne bo ubežala — ali nemara on njej — in šele zdaj je verjel njenim besedam o usodi.

(Odlomek iz romana)

IZ SODOBNE JAPONSKE LIRIKE

ČLOVEŠKA GOVORICA

Sumako Fukao

Kako nesmiselna je človeška govorica!
Zakaj je tako nesmiselna,
ko vsi govorimo jezik,
ki ga vsak od nas pozna in razume?

Celo kadar trčita vkup dva kamna,
dasta od sebe zvok,
ki je bolj zvoku podoben.

Ah, recite mi — kadar se vaše duše srečajo,
zakaj prihaja od njih tako prazen zvok?

Čemu ne govorimo v jeziku,
ki bi nas ali obujal k življenju
ali vsaj s smrtjo tolažil?

Ah, kako nesmiselna je človeška govorica!
Zavidam zvezdam,
ki se iskrijo tudi v tišini.